

[Erik Eriksen.]

derfor, jeg i al ærbødighed tillod mig at nævne det over for den højtærede statsminister.

Jeg må så gøre nogle bemærkninger om forsvarsspørgsmålet. Det ærede medlem hr. A. C. Normann var inde på, at det — som han sagde — havde været et hårdt arbejde at få de øvrige partier til — som han videre udtalte — at drage konsekvenserne af den nye ødelæggelsestaktik, og det kan visselig være svært at drage konsekvenser af den udvikling af ødelæggelsesvåben, vi i den sidste tid begynder at ane noget om. Men det kan næppe være den allersidste tids udvikling, det ærede medlem havde i tankerne, for vel erkender jeg, at den radikale ånd har et umådeligt vingefang, men der må vist alligevel her være visse naturlige grænser. Jeg tillader mig derfor at gå ud fra, at det, der sigtes til, er, at forsvarsudvalget ikke allerede i sidste samling mødte med en indstilling til det høje ting. Jeg mener at vide, på trods af al hemmelighedsfuldhed i dette udvalg, at de tre store partier i det store og hele var enige om en fælles indstilling til folketinget, men at disse partier loyalt afventede et selvstændigt forslag fra radikal side; et sådant forslag var jo bebudet, og så ville man ikke unddrage folketinget et så vigtigt led i arbejdet. Mig bekendt er der imidlertid stadig ikke kommet noget forslag fra det radikale parti. Det tyder for så vidt på, at det — som det ærede medlem også sagde — havde været et hårdt arbejde, dog ikke så meget for de øvrige partier, men det har været hårdt for de radikale at uddrage den endelige konklusion. Derfor må jeg spørge: kommer der et sådant selvstændigt forslag fra radikal side, eller er det lagt på hylden — måske ikke lagt på hylden i den forstand, det ærede medlem forstår derved; men skal vi sige, at det er lagt hen ved siden af voldgiften? Eller er der truffet anden aftale, sådan som den højtærede landbrugsminister har været inde på det?

Det ærede medlem hr. Helge Madsen var i denne forbindelse inde på retsforbundets tanker om frivillig værnepligt og om spredning af styrkerne. Jeg er ikke strateg, så det sidste kan jeg ikke udtale mig om, men jeg ved jo, hvilken afgørende vægt den højtærede minister hr. Viggo Starcke har lagt på disse forhold, så det er vel naturligt

at gå ud fra, at denne frivillighed og denne spredning må indtage en fremtrædende plads inden for regeringens interne overvejelser til sin tid. Retsforbundet har tidligere lagt megen vægt på denne frivillighed, men jeg ved ikke, om partiet fastholder den, eller om man ofrer den sådan ganske stiltiende, fordi det er noget, man skal. Det er et stort problem og navnlig et interessant principielt problem. Det har principielt været meget afgørende for retsforbundets stillingtagen, når vi har drøftet disse ting, så derfor interesserer det at vide, om den ærede ordfører holder fast ved denne tanke.

Jeg går så videre til det ærede medlem hr. A. C. Normann, som på andre områder gav udtryk for et mærkeligt klynkeri. F. eks. beklagede det ærede medlem, at venstre og de konservative havde hindret vedtagelsen af forslaget om oprettelse af et økonomisk forskningsinstitut. Man er nu lige ved at tage sig til hovedet. Hvorfor i alverden gennemfører flertalsregeringen dog ikke selv dette, hvis den har ønske om det? Oppositionen kan jo ikke på noget punkt hindre, at regeringen får gennemført, hvad dens medlemmer kan enes om; det kan altså ikke være her, vanskelighederne ligger, det må skyldes manglende mod. Og mod forekommer dog nogle steder. Se til handelsministerens forslag om en mælkeordning eller den højtærede fiskeriministers forslag, som retsforbundet tidligere gik voldsomt imod! Her kan man virkelig tale om en mand — altså den højtærede fiskeriminister — som har overvundet sig selv, som modigt står op og bekender, at i dag tillægger han fiskeriministeriet en betydning, som han ikke tillagde det forud for valget. Ministeren har oven i købet vist det mod, at han ikke engang har begæret orlov.

Må vi ikke én gang for alle bede om under en flertalsregering og et flertalsstyre at slippe for dette — synes jeg — uværdige klynkeri. Hvis det ærede medlem hr. A. C. Normann er bange for magten og det ansvar, der flyder deraf, kender han sikkert vejen til at slippe ud af det.

Så vender jeg mig til det ærede medlems udtalelser vedrørende landbrugets forhold. Jeg synes, det ærede medlem slipper lidt let om ved det, når han søger dette klaret ved at spørge om mit forhold til hr. Pin-